

A Viking

Halld meg hívásom, Odin, figyelj reám, néked ajánlom lelkemet,
Egy nap Valhalla nagy csarnokában állok majd, trónodnál odafent,
Dicsőséggel halok meg, mint előttem oly sokan, sokan már,
Csak annak joga e halál, ki a harcban oldaladon áll. •

Az úr annyira üres, hogy aki megpróbálja úgy igazából elképzelni, az ottfelejtí az ebédjét az asztalon, ezenkívül jó esélye van egy háromnapos csuklásra. Messze, a Neptunuszon túl, a Kupier-öv kavicsai és hógolyói között navigálva jön rá az ember, hogy ez egy nagy alapigazság.

A pilóta már régen felfedezte ezt, de úgy döntött, nem engedi ezt a tényt a tudata alól felszínre kerülni, mert attól kezdve roppant rosszul érezné magát, és csak a hiábavalóság hatalmasodna el személyiségének azon részein, amit még épnek mondhat. Így azonban megvolt még benne az a remény, ami jó pár évvel ezelőtt ehhez a hivatáshoz vonzotta: vágyott a dicsőségre, vágyott arra, hogy ő legyen az első, aki megpillantja azokat, akikre az emberiség már évszázadok óta hiába vár. Azokra, akik eljutnak a Naprendszerig, azokra, akik átszelik a tér kiloparszekjeit, azokra, akik képesek rá, hogy idejöjjenek.

Az emberiség követői ezt nem tudták megtenni, pedig küszködtek, mint a hátára fordított bogár. Hiába írtak regényeket térváltó hajókról, melyek más galaktikákat derítettek fel, hiába csapolták meg a sci-fi írók a legegyszerűbb mikrosütőben is a kvantum-ingadozást, a nagy áttörés sohasem következett be. Einstein, mint egy gonosz manó, még mindig védte állásait, és senkinek sem sikerült bevennie a bevezetlent. Egyesek úgy vélték, Albert a Mennyekben ezen időszakban halálra röhögte magát a sok bejelentésen, amik megdönteni vélték az egyenleteit, és azon, hogy milyen sok bejelentés született az előbbi bejelentések cáfolatául. Mások szerint ugyanezt tette, csak a Pokolban. Szépen álmodoztak az antigravitációról, a több dimenzióról és a féreglyukakról. Egyesek úgy hitték, majd a hozzánk érkező idegen lények segíthetnek ebben. Mások vallották, jobb, ha erre sem tévednek. Volt, aki nem tudta eldönteni, hogy ő az Egyesekhez vagy a Másokhoz tartozik-e, de ők elenyészően kevesen voltak. Talán nyolcmilliárdan.

A Mások szerint még a mesterséges gravitáció felfedezése is merő véletlen és korai volt, az Egyesek szerint pedig első botladozó lépés lett a csillagok felé, ahol mindenféle lény él és természetesen csak ránk vár. Azonban a gravitációt keltő gépek sajnos, nem voltak arra képesek, hogy a csillagok tömegvonzásával ellentétes erőt gerjesszenek és kilódítsák az űrhajókat a csillagközi térbe, de hatásosan bele tudtak

-
- A fejezetek közti idézetek a Manowar együttes *Swords In The Wind* című számából származnak. (A novella szerzőjének fordítását felhasználva az alább olvasható dalszövegeket magyarra áttöltötte Kéri Katalin.)

I Surrender My Soul Odin Hear My Call
One Day I'll Sit Beside Your Throne In Valhalla's Great Hall
Like So Many Before Me I'll Die With Honor And Pride
The Right Of A Warrior Forever To Fight By Your Side

csapódni bármibe és szétkenődni, aminek elég nagy volt a tömege. Mint például a Hold... vagy a Mars.

Ha azonban a bolygók gravitációs parittyá-erejét hívták segítségül, akkor ezzel a lendítő erővel viszonylag rövid idő alatt el lehetett érni a naprendszer határain belül bárhova. Már ha öt-tíz hónap rövidnek mondható.

Így hát csak rádió és fényjelek ezrei indultak a csillagközi térbe, az Ember pedig csak várt... és várt... és várt, és lefeküdt aludni, majd felkelt és... és... és semmi sem történt. A lusta fény és a hajók meghajtása még mindig határt szabott az emberiség terjeszkedésének.

A jelen századig eljutott az Ember arra a pontra, hogy mindenki jólétben és béke-ségben élt, de az emberiség egyedül volt. A pilóta pedig már gyerekkorában vágyott a kalandra. Ő harcos volt, hódító, úttörő, csakhogy nem volt kivel harcolnia, hódítandó terület sem akadt már, ezért felderítő pilótának jelentkezett, bár tudta, hogy igencsak kevés az esély a reményeire, arra, hogy a neve örökre az emberiség történe- tébe vésődjön, mint az olyanoké, akik a veszélyek és viszontagságok közt valami na- gyot tettek. Mindig úgy gondolkodott, hogy „ha kell, meghal, de legyen övé az első- ség!” Reálisan nézve a dolgok állását, az előbbi be fog következni, de a dicsőség... az már kétséges. Ezt érezhette ő is, ezért inkább nem szemlélte reálisan a valóságot.

Rótta az előírt Nap körüli pályáit, olyan távolságban a központi csillagtól, ahol az már csak apró pontként látszott. Az újabb és újabb göröngyök felfedezésén és pályá- adataik közlésén kívül eddig nem sokra vitte. Igaz, a koszos hógolyók, formátlan kő- darabok feltérképezésében ő volt a legeredményesebb sok-sok társa közül.

Küldj egy jelet, húzd fel a vitorlát, mondj végső búcsúszt,
Szólít a sors, és csodás öröklét várja az útra indulót.
Hívd a boszorkát, vessen kártyát, szórjon, szőjön varázsigt,
Miránk, kik harcban pusztulunk, nem vár se menny, se pokolbéli lét.
Odin fiai vagyunk mi, bensőnkben hév, forró tűz lobog,
Mely harcos királyok öröke, kik trónolnak fenn, az égben ott...•

A csillagok és a pilóta közönyösen szemlélték egymást, amikor mozgást észlelt. A fényes pontok – mintha egyre táguló üveggömbön keresztül nézte volna – felragyo- tak és elszaladtak a már napok óta megszokott helyükről. Mintha egy szappanbuborék fűvódott volna fel a hajó előtt. Csillagoktól az ember nem vár el ilyen viselkedést, akkor sem, ha már 11 hónapja egyedül volt kint végtelenben. A pilótának szó szerint tátva maradt a szája, de ösztönszerű mozdulattal elindította a képrögztítőt, ettől ugyan a jelenség nem változott, de ő jobban érezhette magát.

„Itt vannak! Végre!” – futott át egy hideg simítás a hátán. Tudta, hogy elérkezett a pillanat! Átfutott még az agyán a gondolat, hogy ha esetleg megint csak egy eddig sohasem látott természeti jelenségnek lesz a tanúja, akkor végleg felhagy az űrhajós-

-
- Send A Sign Raise The Sail Wave A Last Goodbye
Destiny Is Calling Immortality Be Mine
Call The Witch To Cast The Runes, Weave A Magic Spell
We Who Die In Battle Are Born Not For Heaven Not For Hell
We Are Sons Of Odin The Fire We Burn Inside
Is The Legacy Of Warrior Kings Who Reign Above In The Sky

pályával, és a Kínában honos üregi-csukcsukmadár intelligenciavizsgálatának szenteli az életét, de mire a gondolatsor végére jutott ismét megváltozott a kinti kép.

A szappanbuborék közepén megjelent valami, amit csak űrhajóként definiálhat egy erre sóvárgó űrpilóta agya. Egy csillogó, formátlan, krumpli alakú test körvonala-zódott, ami egyre csak növekedett. Még krumplinak is formátlan volt, de a csillogással nem volt semmi hiba. Szinte tökéletesen visszaverte a rá vetülő fényt, már amennyire ez egy csillogó krumplitól telhet, de önálló fényforrásnak nyoma sem volt rajta. A csillogva világító krumpli pedig egyre növekedett. A méretével négyzetesen arányosan nőtt a pilóta bizonyossága, hogy ez az a pillanat, amire mindig is várt.

Mikor a szájtátása mértéke és a meglepetése elérte a végső határértékét, végre megmozdult... Mármint a pilóta mozdult meg, és egy 9-es szintű vészjelzést küldött a föld felé. Órák múlva, mire a jel odaér, majd törhetik a fejüket, hogy mi történt, de legalább kicsit izgatottak lesznek. Segítséget úgyis csak pár hónap múlva kaphatna. Tudta, hogy a 38 csillagászati egység nem a szomszédban van, így teljességgel egyedül van itt a környéken. Sok órát utazik a fény is... Einstein... nesze neked. Ezek meg itt vannak, és ki tudja, milyen messziről.

A krumpli azonban nem mozdult és Olvirnak sem a radarja, sem egyéb műszerei nem mutattak használható értéket, szemmel pedig az objektum méretét vagy távolságát nem tudta meghatározni. A buborék még mindig növekedni látszott, majd egy pillanat alatt „kipukkant”. A jelenséggel egy időben megszűnt a teret torzító hatás.

Amíg az agyában tudatosodott ez a tény, a csillogó krumplinál is változás állt be. Fél másodperc alatt fogta csak fel a változást, már-már a pánik szélére sodródott, hogy szem elől veszi az ő „krumplicskáját”, de mégsem tűnt el a tárgy, ahogy elsőre látta! Csak átalakult. Egy közönséges, megvilágítatlan, sötét krumpli lett belőle, a műszerei azonban határozottan érzékelték a jelenlétét.

Egy darabig szemlélte, de mivel semmiféle jobb ötlete nem volt, ezért felkapcsolta a hajó leszálló és navigációs reflektorait, majd lassan elindult a sötét krumpli felé...

Közelebb érve már szabad szemmel is látta, hogy a csillogás megmaradt, csak az azt megvilágító fény szűnt meg. És már nem is volt annyira krumpli, inkább egy szabályszerű földi űrhajónak látszott, bár számára ismeretlen típusnak tűnt. A felülete tele volt aggatva antennákkal és egyéb dudorokkal, pont úgy, mint az ő hajója... de egy picit mégis másmilyennek... egészen másmilyennek tűnt. Elbizonytalanodott.

Követem a sorsom, kardom zúgó szélbe emelem,
Odin fiai harcolnak bátran, életre-halálra,
Viking hajók szállnak esőáztatta, zord tengeren,
Sötét éjen vezérük bűvös csillag fénylő sugára.●

Olvir a közvetlen kommunikációs-csatornával próbálkozott, de adására választ nem kapott. Fényekkel is jelzett, de választ ekkor sem kapott az idegen testtől. Integtni is próbált a hajóablakon keresztül, de hasonló volt az eredmény, mint az előző-

• I Will Lead The Charge My Sword Into The Wind
Sons Of Odin Fight To Die And Live Again
Viking Ships Cross The Sea, In Cold Wind, And Rain
Sail Into The Black Of Night Magic Stars Our Guiding Light

eknél, ezért óvatosan navigált közelebb és közelebb a másik hajóhoz. Elmélyült a gondolataiban... igen... igen... azok a mesterséges intelligenciák, akik a kívánságaink szerint vezetik a hajókat ide-oda az űrben... – gúnyos mosolyra húzta a száját a pilóta – Olvirnak hívják és egyáltalán nem mesterséges. Ott azért még nem tartunk, hogy egy felderítőhajót számítógéppel vezéreljenek. Itt emberi döntésekre van szükség.

Egyre közelebb került a mozdulatlan hajóhoz. Olvir körbepölytölte, majd az első kör síkjára majdnem merőlegesen még egyszer.

Nem gondolta magáról, hogy nem ideges, de nagyon tanácstalan volt. A hordozható lejátszójából remegő kézzel előhívta a kedvenc zenéjét. Az idegen objektum körül manőverező hajót betöltötte a XXI. századi zene. Így kissé felbátorodott. Úttörőnek, felfedezőnek érezte magát, ami ismét erőt adott a folytatáshoz.

Megállította a hajóját az idegen gép törzsén látható – feltételezhetően bejáratként funkcionáló – bemélyedés előtt. Ismét rádiózott, de ismét eredménytelenül.

– Miért is lenne elsőre eredmény bármilyen eredmény? ...Hopp, hiszen ez már a második kísérlet volt – morogta magában.

Az idegen hajó valóban akár földi űrjármű is lehetett volna. Ugyanolyannak tűnt közelről, mint egy normál űrhajó, a gondos szemlélő azonban sok-sok apró különbséget is felfedezhetett, ha tényleg gondosan vizsgálta. Akadtak jócskán eltérések külsejében, de olyan aprók, mint amikor az evolúció ugyanazt a problémát kétféle kiindulási helyzetből azonosan oldja meg, és hasonló eredményre jut.

Olvir agyán átvillantak a delfinek...

Új, szorongató érzés kerítette hatalmába, de a „kellemetlen” meghatározás erre az érzésre olyan jelentésbeli távolságúnak tűnt, mint a Naptól az Alpha Centauri. Mégis iszonyúan pocskul kezdte érezni magát. Felületesen kifejezve mintha valaki rátaposott volna, majd bedarálta volna az agyát, a torkán pedig egy kisebb fekete lyukat akarna legyömöszölni. Másodpercek múlva azonban az érzés már el is illant, és a fejében megszólalt egy *Hang*.

– Üdvözöllek Földlakó...

– Ti... kik vagytok...

– Később... először is *Te* ki vagy? De ha megengeded, megpróbálunk ennél gyorsabban ismerkedni... Mivel mi kapcsolatba tudunk lépni veled, ha hozzájárulsz, egyszerűen átszívjuk ezeket az információkat a kérdés-felelet kommunikáció nélkül, és te is hasonló módon megkapsz majd mindent, amit lényegesnek tartunk magunkról... Kezdhettek?

Olvir tudatáig éppen csak elhatolt a „mi van, ha nem”, de hát az úttörőségnek megvannak a maga hátrányai. Olyan hatalom kezében volt, ami legyűrte.

– Igen. Kezdhettek... – motyogta üveges szemmel, ismét csak maga elé.

– Köszönjük.

Itt abbamaradt minden, ki tudja, meddig...

... Amikor döbbenetéből magához tért, a *Hang* ismét a fejében beszélgetett vele.

– Sajnos, a ti civilizációtokkal nem létesíthetünk kapcsolatot.

– Miért? – kérdezte rémülten, hiszen érezte kibontakozó dicsősége halványulását.

– Mert háborúkat viseltek.

– Több száz éve megszűntek... – hápogott.

– Igen, de a pusztításuk foka olyan hatalmas, hogy nem hisszük, hogy valaha is kiheveritek.

– Több száz éve béke van... – erőszakoskodott.

Olyan technológiákat uraltok, amikkel mi nem versenyezhetünk. El fogod azt is felejteni, hogy velünk találkoztál... sajnáljuk.

– Mire alapozzátok ezt? – Úgy érezte, az egész élete mindjárt romokba dől, és a landolás után tényleg azonnal mehet Kínába.

– A hajód számítógépén talált dokumentumokra.

– ...a számítógépen? ...dokumentumok? Nincs semmi hasonló... az csak a navigációt segítő gép... – keservesen kereste a kiutat.

– Nem tudsz félrevezetni, a teljes fogalomkörökkel rendelkezünk, igaz, vannak olyanok, amik a mi civilizációnkban ismeretlenek, ezért bővebb magyarázatra szorulnának, de a lényeg, hogy már régen is annyira fejlett technikákat vetettek be a háborúitok során, amit mi még évezredek múlva sem érhetünk el. Ez pedig egy egészséges civilizáció fejlődésének nem velejárója. Tehát távoznak. – A döntés végérvényessége tisztán kicsendült a *Hangból*.

– Neveztétek meg azokat a dokumentumokat, amikre hivatkoztok... – próbálkozott a pilóta menteni a helyzetet.

Viszonzásul egy csomó számhalmaz öntötte el az agyát...

– Negatív. Így nem értem, mire hivatkoztok.

– A fizikailag melletted található, számodra mélykék színű számítógép memóriájának a hivatkozási címeit adtam meg.

– A médialejátszómét? Abban filmek vannak. Régi filmeket gyűjtök és régi zenéket...

– Emlékeid alapján képesek vagyunk működésre bírni a készüléket, hogy lásd... megengeded?

– Igen... – Olvir már kicsit feszélyezte ez a nagy udvariasság. Miért kell mindent megengednie, ha úgylis azt csinálnak vele, amit akarnak. Mármint, ha ő kibírja... Ám-bár ez is egy alternatíva.

Olvir karja magától megmozdult, majd végigfutott a kis készülék menürendszerén... A lejátszó felett, a szokott helyén, megjelent a levegőben a régi mozik vásznát utánzó kép és elindult a már ezerszer látott bevezető:

„A LONG TIME AGO IN A GALAXI FAR AWAY...” ...felcsendült a Star Wars bevezető taktusa...

– Állj. Értem a problémákat. Ez nem valóság, ez egy film, kitalált történet.

– Ezt a fogalmat nem tudom értelmezni.

– Maradjunk akkor a kérdés-felelet ismerkedésnél, mert ahogy érzem, ez a fogalom-áttöltés igencsak félresikeredett. Torz ismereteket szereztetek... feldobok valami zenét és hozok valami ropogtatni valót... ráértetek? – mondta Olvir és elvigyorodott... Már értette, mi volt a baj az értelmezett adatokkal!

– Hogy a te fogalmaiddal éljek, az elkövetkező 128 évre nem terveztünk semmi különöset.

– Akkor kezdjük... – A hajó kommunikátorát a „foglalt vagyok, ne zavarj”-ra állította, aminek csak azért tulajdonított jelentőséget, hogy a lassú fény elvigye a hírt, hogy jól van, vészjelzés törölve, majd kiballagott a két lépésre levő készletraktárhoz. – Sós mogyoró van bőven... sőt a szabályzattal ellentétben sör is akad még pár üveggel!... Feldobok egy jó kis zenét, az majd segít. – Tudta, hogy nagy meccs elé néznek. Ezek szerint ő erre a harcra született, hát... akkor most van itt az ideje, hogy belevágjon.

Olvir az előző válasz hallatán valószínűsítette, hogy a „humor” szó jelentésével is nagy bajok lesznek...

Aztán elkezdődött a kimeríthetetlen fogalommagyarázat... ide-oda...

...

– ...a szex?... na lássuk csak... tehát az alaptétel, hogy a Földön kétnemű lények élnek kevés kivétellel...

– Kevés kivétellel?... Ha eddig jól értettelek, akkor ti vagytok a kivétel a baktériumok, gombák és egyebek között...

...

– ...Dimenzionális időtranszformáció?... ezt a Földön nem ismerjük.

– Mint ahogy elmondtam, az időfolyam nem egydimenziós, hanem kettő, és a gravitáció és a sebesség negatív hatással van rá. Tehát ha egy út a nyugvó megfigyelő idejében 500 földi év, a közel fénysebességű megfigyelő saját relatív idejében csak 5 év. Ez nem az idő lassulása, hanem az idő második dimenzióján keresztüli út, a meggörbített idő görbületének kihasználása. De ugyanezt tapasztalhatjuk nagy gravitációjú helyeken is, mint például egy neutroncsillag. Persze hozzá kell tennünk, hogy ez nem mindegyik Univerzumban van így. Szóval, mint amikor egy útkanyarulatot elhagy a gyalogos, és erdőn-mezőn keresztül átvág egy rövidebb távolságon. Vagy mint az általad említett szex abban az esetben, ha rögtön a lényegre térsz.

– Ez nem éppen idevágó hasonlat volt...

...

– ...művészet?... az egyének önkifejezési formája... ez többféle is lehet, ámbar nem egyértelműek a határok. Ez olyan dolog, amiről a szubjektivitás fogalmkörénél beszélünk. Nekem tetszik, másnak nem. A fantázia szinte határtalan és...

– Fantázia?

– Az emberi agy olyan sajátossága, amellyel a való világ adatait extrapolálja a saját szubjektivizmusának és vágyainak a szűrőjén keresztül. Tehát én azt mondom most, hogy a Föld holdja egy Jack Daniels-es üveg. Ezt az italt már említettem az alkoholisták kapcsán is...

– Ez érdekes állítás, ellenőrizni fogjuk. Teli vagy üres?

– Felesleges... nem abból van... Ez csak a fantáziám terméke volt a szemléltetés kedvéért.

– Értem. Tehát a te szavaiddal és a már megértett fogalmakkal élve a fantáziám azt mondja, hogy az emberek komplett hülyeségeket beszélnek és tesznek.

– Kezdesz ráérezni a Földi viszonyokra...

...

Olvir 4 hónap óta először elmosolyodott... Sőt, fél óra múlva úgy „röhögött, mint a fuvarosló” (ámbar ezt a hasonlatot a partnere nem értette volna, de azért tényleg úgy röhögött), amikor megtudta, hogy a szilcsamag a legfontosabb exportcikk a Grugon. Lehetett volna a trankatanka, vagy a zrvag is ezzel az erővel kiviteli termék. Esetleg, ha földi értékrendben gondolkodunk, akkor a tőzsdeindex vagy az értekezlet vagy egyéb haszontalan dolog. Huszonnégy óra múltával, amikor megtudta, hogy ez halálosan komoly, azonnal nagyratörő terveket kezdett el szövögetni, egy csillagközi nagykereskedésről, ahol múltó elmezavart árul majd. Újabb huszonnégy órával később elvetette ezt a lehetőséget, mint ostobaság, hiszen a tartós elmezavar sokkal jobban fogyna, sőt a csuklást, a köhögést és a könyvelőket is be lehetne venni a kiviteli áruk közé... A szilcsamag földi szempontból pedig annyira jelentéktelen, hogy ne is ejtsünk róla több szót...

Olvir és Cr467-XXX (ide négy olyan jel jön amit csak Olvir ért) már hónapok óta beszélgettek. Olvir nem volt fáradt, nem volt kimerült, élvezte a beszélgetést. Az újonnan megszerzett tudás és az átadott tudás interakciója során olyan területeit tárták fel a megismerésnek, amely mindkettőjük, sőt, mindkét civilizáció előtt eddig rejtve maradt. Cr467 (a továbbiakban nevezzük a rövidség kedvéért Cr467-nek), tehát Cr467 két hónap után jutott el arra a szintre, hogy megértse, mi az érzelm. Egyből használni is kezdte.

– ...értem... tehát ha azt gondolom, hogy most, mivel erre a világvégi helyre küldtek felderítésre és nem otthon szilcsamagot szedegetek, ezért...

– Melyikkel töltesz több időt?

– Felderítéssel...

– Ha magad választhatnád meg, melyiket választanád?

– A kettő közül?

– Igen.

– Kreckgumókat árulnék...

– De a kettő közül kell választani...

– De mindkettőt utálok...

– Ez az érzelm!... Az első tiszta érzés...

– De hát ez munka, ezt meg kell tennem...

– Szeretni azonban nem feltétlenül szükséges... Az emberek jó része utálja azt, amit éppen dolgozik, és azon van, hogy valami egészen mást műveljen helyette... Sőt inkább azt szeretik, ha más végezi el helyettük azt, amit nekik kellene megtenniük.

– Változtassanak és kész...

– Á..., nem... egy idő után azt is utálják és kezdődik minden előről...

– Nehéz lehet embernek lenni ilyen sanyarú körülmények között...

– Szedjünk inkább szilcsamagot?... Vagy te mi lennél szívesen, ha földi ember lennél?

– Milyen ember? Férfi vagy nő?

– Mondjuk férfi, és teszem azt, 70 éves...

– Sztriptíz táncos...

– Értem... térjünk vissza egy kis időre a szexuális vonzalom témaköréhez... Úgy érzem, nem értetted meg.

– Ennek örülök, sőt, bosszant...

...

– Nem, inkább krecet... annak jobb a hangja, amikor a gratálóba kerül.

– Gratálóba?... az mi...?

– ...A gratáló egy olyan krengenerátor, ami...

...

Azután volt néhány értelmesebb téma is. Igaz, ezt csak abban az esetben mondhatjuk, ha a kvantumfizika értelmesnek nevezhető. Ezt viszont abban a ritka esetben nevezhetjük csak értelmesnek, ha szeretjük művelni. Van egy még ennél is ritkább eset, ha értjük is azt, amit művelünk és szeretünk. A kvantumfizikánál ez kevés embernek adatott meg a történelem folyamán. Akinek pedig megadatott, az rövid időn belül vagy professzor lett valamilyen neves egyetemen vagy valamilyen zárt intézet kellemesen idegtépő színűre festett folyosóján, vagy parkjában sétálgatott, és a galambok röptét szemlélve rájött, hogy jobb lett volna, ha nyugton marad.

Később arra is rájött, hogy ő járt jobban, úgy általában. Olvir nem igazán tartozott

a zsenik közé ezen a téren – az igazság az, hogy más téren sem –, de az unalmas őrjáratok alatt kiolvasott rengeteg könyv felcsigázta az érdeklődését.

– ...Mint amikor a tó vizébe egy kavicsot dobunk – mesélte Olvir a régen olvasottakat – Hullámok keletkeznek a vízen, amik adott szabályok alapján ide-oda csapódnak... a levegőben is hullámok keletkeznek, amit meghallunk és hangnak nevezünk. Ezek egymásra is hatással vannak – mert például a tenger hullámainak is van hangja, vagy a szél is mozgásba hozza a vizet. Lehetnek különböző fajta hullámok is, mint amikor egy hangvillát megütök... a hangvilla ide-oda hajlik, a levegőben pedig a nyomás változik periodikusan. Ugyanannak a hatásnak a leképezései, csak más és más közegben, itt a mi esetünkben más és más dimenzióban. ...Nincs atom, foton, mező...sőt energia sincs... Minden, amit látsz, vagy használsz, azok a dimenziók közötti hullámok, és azok interferenciája. Ezeknek a dimenzióknak mind megfeleltetünk egy hatást. Például a gravitációt, az elektrosztatikus mezőt, vagy a gyenge és az erős kölcsönhatást, vagy az időt. Még a legüresebb térben is tombolnak ezek a hullámok egymást kioltva vagy erősítve, sőt még olyan helyek is kialakulhatnak nagyon rövid ideig, ahol a térben ezeknek a hullámoknak hatására negatív energiájú helyek képződnek, mint egy nagy hullám előtti völgy. A dimenziók egymásra rétegződésének hullámai alkotják a mai univerzumot – szám szerint nyolc...

– Kilenc... Ha ti ismeritek ezeket a dimenziókat, csak egy lépés választ el a csillagközi utazástól...

– Egyik dimenzióban sem lépheted túl a fény sebességét...

– Kivéve egyet... egy dimenziópárt... az idő két dimenziója az, amire gondolok...

Abban a dimenzióban nem értelmezhető a sebesség. A hajót átalakítjuk az idő kanyarulataivá, az idő térbeli helyzete pedig meghatározható pontosan? Nem! Mert nincs értelmezve... Máshol pedig visszaalakítjuk a másodperceket anyaggá... A Mindenütt és a Sehol határán, az idő fodrain bevetorlazzuk a univerzumot.

Ezekben a perceken Olvir úgy érezte, a csillagok sokkal fényesebben ragyognak körülötte.

Tegyétek testem egy hajóra, s a tengeren égessétek el,
Lelkem hadd szálljon szabadon, valkűrök emeljenek fel,
Repítsenek Valhallába, hadd legyek ott enyéimmal,
Lobbanjon égig a tűz, hisz lelkem sosem hamvad el. •

– Kapitány, kérek engedélyt a támaszponton való landoláshoz. Hazaértünk. – A formaságokhoz még mindig ragaszkodtak az emberek.

– Engedélyezve... csinálják nélkülem – és elfordult. – Hazaértünk... Haza... Többé nem megyek el...

Olvir kibámult hajója hídjának ablakán. Ő az ember, aki megváltoztatta a világot... Világokat. A hajó, amelynek parancsnoka volt, már sok bolygót bejárt, de Olvir mindig újra és újra elindult. Nevéhez több, mint 160 új, lakható világ felfedezése fűződik a Testvérek megérkezése óta... Ebben még őket is lekörözte, s az ismert létfor-

• Place My Body On A Ship And Burn It In The Sea
Let My Spirit Rise Valkries Carry Me
Take Me To Valhalla Where My Brothers Wait For Me
Fire Burning To The Sky My Spirit Will Never Die

mák között mindenkit megszégyenítő érzéssel vitte a térváltó hajót a csillagok és az idő ösvényein. Az a két év, amit a Testvérekkel való beszélgetéssel töltött, nem csak a Testvérek és a Testvériség Emberhez való viszonyát, hanem az ő elméjét és életét is megváltoztatta.

A történetét persze már unalomig ismeri mindenki. Legalábbis majdnem mindenki, talán még az Egyesek és a Mások is. Persze Egyesek és Mások most is vitatkoztak, csak már másról, de ugyanolyan hévvel és ugyanolyan eredménytelenül... Például arról, hogy az időnek negatív vagy pozitív (esetleg mindkettő egyszerre) a kanyarulata. Olvir felől akár habos vagy cafrangos is lehet az a kanyargós idő, csak vigye el őt oda, ahova szeretné. Ha az ember másodpercekké és órákká alakul, igazán közömbös a hogyan, inkább a miértekben van a dolog lényege. Ezek a miértek pedig egy örökké tartó lánggal égtek a felderítő lelkében. Olvir pedig még mindig, harmincöt év után is a csillagokat járta, és senki sem kérdőjelezte meg a döntését, amikor az első felfedezett lakható bolygót, amire most is landolni készülnek, Vinlandnak nevezte el. Büszke volt az őseire, akikről a sagák szóltak... mert harcosokról szülehetnek dalok, de a dalokból szülehetnek az igazi harcosok...

A légkörbe belépő hajó parancsnoki termében Olvir mosollyal az arcán esett össze, és nem mozdult soha többé. A Világegyetem és az Idő pedig megtántorodott a döbbenettől, és megállt egy pillanatra, hogy tisztelegjen az ember előtt, aki a méhükben utazva új világokat adott gyermekeiknek.

